

hus' neurokirurgiske afdeling og sygehusets øvrige afdelinger, herunder de episoder, der er angivet som begrundelse for afskedigelsen af overlæge, dr. med. C. F. Bisgaard pr. 1. januar 1963. Undersøgelsen skal omfatte sådanne forhold eller episoder, der kan have medført risiko for patienterne.

Stk. 2. Det påhviler endvidere udvalget at foretage en sammenligning mellem de faciliteter og den specialsthjælp, der har været til rådighed for sygehusets neurokirurgiske afdeling, og de tilsvarende ved rigshospitalets neurokirurgiske afdeling.

§ 3. Udvalget er berettiget til at fordrø skriftlige eller mundtlige oplysninger såvel af private borgere som af offentlige myndigheder.

Retsplejelovens regler om vidnepligt finder tilsvarende anvendelse. Personer, der indkaldes til at afgive forklaring, har dog pligt til at udtale sig uanset reglerne i retsplejelovens § 169, stk. 3, og lægelovens §§ 9 og 10.

Alle akter, derunder sygejournaler, kan kræves udleveret af udvalget.

§ 4. Justitsministeren tilstiller et af folketinget nedsat 17 mands udvalg den af undersøgelsesudvalget afgivne beretning og bestemmer efter forhandling med folketingsudvalget, i hvilket omfang beretningen skal offentliggøres.

Personer, om hvilke beretningen udtaler kritik, skal på krav herom være berettiget til at få kendskab til det for dem relevante materiale.

Som begrundelse for lovforslaget anførte *forlagsstilleren* ved fremsættelsen:

„Dette lovforslags fremsættelse skyldes den uro, der er skabt om Odense amts og bys sygehus ved afskedigelsen af *overlæge Bisgaard*. Det skal straks siges, at der ved forslagets fremsættelse og i dets indhold ikke tages stilling til, hvem eller hvad der har været årsag til de meget uheldige episoder, der givet har fundet sted på sygehuset. Lovforslaget har alene til formål ved at sikre en uvildig undersøgelse over for offentligheden at fastslå årsager til og ansvar for hændelserne.

Ved fremsættelse af lovforslaget rejstes ikke tvivl om sygehusbestyrelsens juridiske ret til at afskedige overlægen. Havde der foreligget en sådan tvivl af juridisk art, var forslaget overflødig, fordi en sag herom kunne have været indbragt for de almindelige